

Alex Vanoplaghs tale ved Liberal Alliances årsmøde

Taler

Alex Vanopslagh
Formand for Liberal Alliance

Dato

23. april 2022

Sted

Kolding

Omstændigheder

Parenteser indsat af taleskriver

Hvem skulle ellers gøre det?

Jeg vil gerne dele en oplevelse med jer, som jeg havde for noget tid siden.

Mens jeg ventede på toget i det vestjyske, faldt jeg i snak med en kvinde, der pustede ud efter en lang dag.

Hun var enlig mor til to børn og arbejdede som hjemmehjælper.

Hun fortalte mig om vilkårene i ældreplejen, bureaukratiet og de udfordringer hun havde i dagligdagen. Hun var lidt træt, for hun havde taget en ekstra vagt for en syg kollega.

Jeg spurgte hende, hvorfor hun havde taget den ekstra vagt – i stedet for at blive hjemme ved sine børn? Jeg havde jo lige hørt om trælse arbejdsvilkår og arbejdspress – hvorfor tage den ekstra vagt, hvis det er så træls at gå på arbejde?

Mit spørgsmål forbløffede hende. Hun svarede: ”Jamen hvem skulle ellers gøre det? Min kollega var syg, og der var brug for mig!”

Ja. Hvem skulle egentlig ellers gøre det?

Hun følte sig forpligtet på det fællesskab, som arbejdspladsen er.

Hun følte et ansvar og en pligt til at hjælpe de mennesker, der er afhængige af

hende.

Men det er ikke bare en selvfølge.

Livet er kort – og så dør vi. Hvordan i alverden kan det være, at vi gider bruge den korte tid her jorden på så meget slid og slæb og behovsudsættelse?

Hvorfor vil den travle familiefar bruge tid som frivillig fodboldtræner i den lokale fodboldklub?

Hvorfor gider man hjælpe til med minikonfirmanderne i den lokale kirke?

Hvorfor tager man en tørn i bestyrelsen for vandværket eller grundejerforeningen?

Hvorfor gider vi alt det slid?

Det er ret simpelt.

Hvis ikke vi selv gør en forskel i livet, er der ikke nogen til at gøre det for os. Og det er dét, vi mennesker ønsker allermest.

At udrette noget. Drive frem. Sætte noget i verden. Sætte vores præg på tingene. Gøre en forskel.

Vi kan få foræret alt muligt gratis her i tilværelsen, men det, som INGEN kan forære os, er følelsen af mening ved at have gjort en forskel for andre og en forskel i vores eget liv.

Og uden den følelse er vi mennesker intet.

Hvis ikke vi tager os sammen og yder noget, så er livet fattigt.

I har sikkert hørt mig fortælle igen og igen om den enlige mor på kontanthjælp, jeg mødte for et par år siden. TV2 havde hyret mig til en simpel opgave som ”ond liberalist”: Jeg skulle lade mig forarge over, at hun ikke var fattig men

derimod bare skulle tage sig sammen.

Jeg fik på forhånd tilsendt kontoudtog over hendes udgifter; der var skyhøj husleje, udgifter til Netflix og kattermad, der var smøger og online casino-spil – ja, hun skulle bare tage sig sammen sku hun – og jeg kunne give den som en ny Joachim B. Olsen – jeg var tilmed også begyndt at styrketræne lidt i den periode – jeg manglede bare en SF'er, der turde tage med mig ud i virkeligheden.

I stedet for at blive forarget, blev jeg bare nedslået over, at hun havde mistet alt mod og gejst. Og at hun havde mistet noget af det vigtigste i tilværelsen; ansvarsfølelsen. Det var kommunens skyld, at de havde anvist hende en bolig med så høj husleje. Det var reklamerne i TV'et, der gjorde at hun spillede online-casino. Det var jobcentrets skyld, at hun ikke havde fået en førtidspension.

Ja, hun kunne intet stille op, måtte jeg forstå.

Og ja, dét er fattigdom. Den fattigdom, der kommer af at være afmægtig og initiativløs, fordi man ikke har lært andet. Fordi man har lært at alt er samfundets skyld, at man er et offer, at man ikke kan gøre en forskel, at man er forurettet og svag.

Når man er endt der, så er man virkelig fortabt. For vi mennesker har brug for mening. Vi har brug for at kunne gøre en forskel og gøre nytte – også i det små.

Være den kærlige kæreste, den omsorgsfulde forælder, den trofaste ven, den gode kollega, den opmærksomme holdspiller.

Ja, sådan har vi mennesker det bedst. Ikke som ensomme og frigjorte, men som frie og forpligtede.

Det fylder mig med håb, mod og inspiration hver gang, jeg ser mennesker udrette helt ufattelige ting gennem deres kærlighed og forpligtelse til andre. Når nogen banker en virksomhed op fra jorden, tager overarbejde i butikken, bruger al deres fritid på at samle nødhjælp ind og slet og ret bare er til stede i andre menneskers liv med mere end det nødvendige.

Myndige, ansvarsfulde mennesker.

Vi kan så pokkers meget mere, end vi går og bilder hinanden ind. Vi mennesker kan være stærke, robuste, idérige, kreative, initiativrige, flittige, selvopofrende og næstekærlige.

Og det er dem jeg er i politik for. Det er dem Liberal Alliance er til for. Også selvom de ikke stemmer på os. Det håber jeg da hvert fald ikke de gør – der skulle gerne være mere end 3 % af danskerne, som tager ansvaret og livet på sig, gør sig umage med at klare sig godt og gør sig umage med at hjælpe andre mennesker. Men det er dem, som skal opleve en nemmere hverdag ved vores politik.

For vi får en bedre verden og et bedre Danmark, hvis vi fremmer det myndige, ansvarsfulde menneske.

Og det – mine damer og herrer - er Liberal Alliances formål.

For hvem skulle ellers gøre det?

Ja, jeg kan jo allerede høre den socialistiske kakofoni af en klagesang for mit indre øre. ”Den er god med dig, Vanopslagh. En hyldest til alle de stærke i Danmark – sådan er I liberale jo – I tror alle bliver lykkelige, hvis bare de stærke kan folde sig ud. I tror jo mennesker er nærmest guddommelige og perfekte – hvis bare de får frihed til at være ligeglad med andre!” Vi liberale ved godt, at mennesket er uperfekt. Vi mennesker begår altid fejl.

Er man i tvivl, kan man jo bare kaste et blik på Mette Frederiksen og hendes ministre.

Men netop fordi mennesker er fejlbarlige, skal vi passe på med at lade mennesker bestemme for meget over andre. Det er præcis menneskers mangler, der gør, at vi aldrig skal lade nogen få absolut magt. Hverken til at styre økonomien, vores liv eller vores nation.

Heller ikke i en krigs- eller krisesituation. (LanHeller ikke i en krigs- eller krisesituation.

Når magtmænd – og –kvinder – forskanser sig i lukkede rum, forsvinder ilten hurtigt.

Se bare hvor galt det kan gå, når en russisk despot får enevældig magt til at agere tyrannisk uden at blive modsagt.

Eller se bare, hvor galt det kan gå, når man giver nogle få mennesker magt til at lukke hele erhverv – uden at læse sine papirer først.

Vi er liberale, fordi vi ved, at statsmagten er et nødvendigt onde. Den er nødvendig, ja, men vi skal stadig huske, at den er et onde. Og derfor skal den tæmmes – med det, som andre konservative hånligt kalder for ”fine franske principper” – altså principper om at sætte grænser for brugen af statsmagt.

I disse dage mærker ukrainerne hvordan det er at være nabo til et regime, der ikke giver fem flade øre for de ”fine franske principper”.

Rusland er en illiberal, despotisk og tyrannisk forbryderstat, der spreder død og ødelæggelse omkring sig. Bomberne falder over civile ukrainere og nationens fremtid er truet.

I ukrainerne ser vi et folk, der ganske vist ikke er ungt, men som først nu for alvor skal stå på egne ben og vælge sin egen vej frem.

Derfor kæmper de.

Og de kæmper som helte.

Ja, vi har pludselig fået helte igen i Vesten. Hvad vi ikke har haft siden folk som Ronald Reagan, Margaret Thatcher og Joachim B. Olsen.

Folk som Volodymyr Zelinskyy, den tidligere komiker og skuespiller, der nu samler det ukrainske folk ved at blive i Kyiv og passe sin pligt.

I starten af invasionen så jeg en video på TikTok, hvor en masse ukrainske mænd stod i kø til at få udleveret våben. En britisk journalist spørger en IT-

ingeniør, der venter på at få udleveret våben, hvorfor han dog vil deltage i krigen. Svaret var enkelt: ”Hvem skulle ellers forsvare vores land?”

Ukraine er ikke faldet sammen. Fordi det ukrainske folk ikke ville det.

Almindelige ukrainere hørte pligten kalde og svarede.

Nu flokkes vi andre pludselig alle sammen for at sole os i glansen fra disse fantastiske mennesker. Pludselig føles det igen som om, der er noget, der er værd at kæmpe for.

Og det er ikke hvad som helst, som ukrainerne er villige til at gå i døden for. Som de kæmper for.

Det er ikke bare deres fædrelands overlevelse, som de kæmper for. Nej, det er retten til at være et frit og suverænt land. Til at være et demokrati fri for despoter. Hvor man selv kan vælge sine veje. Samarbejde og handle med dem, man ønsker at gøre det med.

Det er VORES LIBERALE frihedsidealer, som de kæmper for og risikerer døden i kampen for.

Og ja, det er LIBERALE idealer.

Ukrainerne ofrer sig ikke for høje skatter og høje ydelser.

De ofrer sig ikke for at få mere overvågning.

De ofrer sig ikke for at få et forbud mod profit i velfærden eller for at få et mere vegansk landbrug.

De ofrer sig for deres landsmænds frihed og for muligheden for at kunne blive et liberalt demokrati.

Og deres mod og kampgejst smitter af på os i den vestlige verden.

Det minder os om, at vi har noget, der er værd at forsvare og bevare – og at friheden ikke. Er. Gratis.

Uanset hvor man kigger hen i verden, er mennesker villige til at ofre sig for at være til nytte for andre.

Men intet sted er vi mennesker mere til nytte for hinanden – også folk, vi ikke kender og aldrig vil møde – end her i den vestlige verden. Intet sted har vi formået at slippe menneskers evner og kreativitet fri i sådan en grad, som vi har i den vestlige verden.

Vi er rigere, klogere, dygtigere og mere næstekærlige, fordi vi har friheden til at stræbe efter lykken og meningen.

Det var nemt nok for farao at piske slaver til at bygge pyramiderne. Men her i den frie verden har vi rejst skyskrabere langt højere, uden at én eneste person blev beordret til at gøre det.

Det var nemt nok for kommunisterne at tvinge folk afsted på fabrikkerne hver dag. Men her i den frie verden spytter fabrikkerne langt bedre varer ud i langt større tal, uden at nogen kommissærer skal ruske folk ud af sengen.

Det er i det hele taget nemt at befale folk til at gøre ting. Men det, vi får ud af det, er noget værre makværk, når vi sammenligner det med det, som mennesker selv udretter af egen lyst og drivkraft for at gøre nytte.

Den frie verden er det bedste eksempel på den magt og kraft, der ligger gemt i mennesker, der er frie til at forpligte sig.

Men den frie, vestlige verden er truet. Og ikke bare af den selvoptagede diktator i Moskva.

Men også af Kina, hvor kommunistchefen Xi Jinping står i spidsen for at skabe det 21. århundredes totalitære stat med masseovervågning, socialt kreditsystem

og intens undertrykkelse.

Truslerne står i kø, og vi kan ikke længere bare tænke, at alt det værste ikke kan ske her.

Alligevel er jeg fortrøstningsfuld. Det er ikke første gang den frie, liberale verdensorden står overfor fjender.

Men hver gang ender det med, at den frie, vestlige, liberale verden sejrer.

For vores orden og vores idéer er de andres overlegne.

Det frie og åbne samfund er det totalitære, despotiske, tyranniske, lukkede og indskrænkende samfund overlegent.

Diktaturer er elendige til alt. Undtagen undertrykkelse.

Det har Putin og hans gangstere lært på den hårde måde: Den gennemsnitlige dansker, der har fulgt med på Twitter, har vidst mere om den russiske hærs tilstand, end Putin selv gjorde.

Fordi det lukkede, totalitære samfund beror på en frygt for despoten. Og derfor tager despoten dårlige beslutninger og har svært ved at opdage og rette op for sine fejl.

Det er anderledes i frie samfund. Her kan en magtgal leder aldrig slippe afsted med uhyrligheder uimodsagt – fordi vores presse er fri, oppositionen er fri og borgerne er frie.

Altså.

Lad os bare forestille os, at Mette Frederiksen gjorde klar til at invadere Sverige.

Ja, lige i Mette Frederiksens tilfælde er det sandsynligt, at ingen embedsmænd eller partisoldater vil sige hende imod. Sådan er det jo med ledere, der styrer gennem frygt og kontrol.

Men straks at den første lastbil havde forladt en kaserne og den første fregat var

stævnet ud fra Korsør, ville vi alle sammen vide besked, og alle landets medier, politikere og borgere ville råbe op med fordømmelser og kritik af det, hun havde gang i.

Selv når vores statsminister mørklægger sine dokumenter og sletter og sletter og sletter og sletter i sine SMS'er, så finder vi stadig ud af sandheden.

Og så stiller vi vores magthavere til ansvar.

Eller nårh ja, det gør alle andre end de røde støttepartier i hvert fald.

Heldigvis står og falder den frie verden ikke med røde støttepartier.

Nej, for den frie verden er den stærkeste verdensorden, vi nogensinde har set og nogensinde kommer til at se.

Krigen i Ukraine ændrer på prioriteterne i dansk politik.

Det er vigtigere, at vi får oprustet vores forsvar, end at vi skovler endnu flere penge ind i gabet på velfærdsstaten. Når vi er truet på livet, så ER kampvogne vigtigere end flere offentligt ansatte.

Det skal være slut med at nasse på USA's vilje til at forsvare os – og det skal være slut med, at vi byder de mennesker, som er villige til at sætte sig selv på spil for at passe på vores land, at de skal klare sig med krummer fra velfærdsstatens overdådige bord.

SELVFØLGELIG kan vi lave reformer, der skaber penge til Forsvaret. Og meget mere end det.

Nu skal I endelig ikke tro, at Liberal Alliance pludselig er et parti, der bare vil reformere den offentlige sektor for at få råd til F-35'ere, Leopard 2'ere, panserværnsmissiler, krydsermissiler, Patriot-missiler, SM-5-missiler, fregatter, ubåde, PMV'ere og alt muligt andet isenkram.

Nej, vi er kun lige gået i gang. Vi skal reformere vores kæmpestore og svinedyre

velfærdsstat, fordi vi inderst inde ved, at livet først for alvor bliver meningsfuldt, når vi er frie, myndige borgere.

Er det et meningsfuldt liv, når børnene er i kløerne på en heldagsskole med larm og uro i klasserne, hvor verdensmål og projektmageri fylder mere end solide kundskaber i at læse, skrive og regne?

Er det et meningsfuldt liv at være en klient i velfærdsstatens varetægt, imens man famler sig rundt i den offentlige sektors bureaukratiske labyrint?

Er det et meningsfuldt liv at vide, at man skal ende sine dage på et plejehjem med vakuumpakket mad og ét bad om ugen?

Svaret giver vist sig selv.

Men det er det liv, som velfærdsstaten byder os. Middelmådighed fra vugge til grav, imens man ruller frem på det socialdemokratiske samlebånd. Og du får lov at betale fuld pris og mere til på vejen.

Og du har bare at være taknemmelig.

Fra vugge til grav har vi mistet tilliden til velfærdsstaten. Danskerne frygter, at deres børn lærer for lidt. Og danskerne frygter at ende deres dage på et plejehjem.

Sådan burde det ikke være. Og derfor vil Liberal Alliance kæmpe for at systemet bliver indrettet på borgernes præmisser. Ikke omvendt. Liberal Alliance vil altid være på borgernes side.

Det er derfor, vi siger at pengene skal følge borgeren fra dag 1. På alle velfærdsområder.

Det er derfor vi siger, at private aktører skal have lov til at løse velfærdsopgaver på nye og innovative måder.

Det er derfor vi siger, at vi trænger til et opgør med den dårlige servicekultur i den offentlige sektor.

For hvis vi ikke går forrest med at foreslå reformer af den offentlige sektor, hvem skulle så ellers gøre det?

Skulle det måske være Mette Frederiksen?

Ja, Hun siger godt nok, at hun vil afbureaukratisere. Og hun lovede i sin nytårstale, at hun ville arbejde for mere frit valg og selvbestemmelse.

Den er god med dig, Mette. Lad os lige tage en håndsoprækning.

Hvor mange herinde tror på, at Mette Frederiksen kommer til at sætte en eneste borger i det her land fri?

Nå. Det tænkte jeg nok.

Der er nemlig ikke en frø, der er ikke fugl, der er ikke en fisk i det her land, som får mere frihed under Mette Frederiksens styre.

Kære venner: Vi har brug for et nyt lederskab for Danmark, hvis vi skal have sat velfærden fri.

Og der er mange grunde til at Danmark trænger til et nyt politisk flertal.

Så vi kan få en regering, der ikke prioriterer pressemøder over løsninger.

Der tager ansvar for sine beslutninger, både i solskin og regnvejr.

En regering, der ikke behandler Grundloven, som en dødtræt trucker behandler billigt to-lags genbrugs-W.C.-papir på et motorvejstoilet.

Desværre har vi en regering og en statsminister, som ikke tør tage ansvar og træffe de svære beslutninger.

Vi har den mest reform-forskrækkede regering i min levetid. Mette Frederiksen

har malet sig selv op i et blodrødt ideologisk hjørne, hvor hun ingen bud har på at løse de problemer, som hun selv anerkender, med mangel på arbejdskraft.

I Liberal Alliance er vi heldigvis ikke så fastlåste.

Liberal Alliance har fra start været Danmarks reformparti nr. 1. Vi har skufferne – ja tilmed hylderne - fulde af fornuftig og ambitiøs reformpolitik.

Vi har så mange forslag, at vi har lavet en hel 2035-plan fuld af den. Lavere skat. Lavere afgifter. Lavere udgifter.

Endnu engang præsenterer vi en fuld finansieret plan for, hvordan Danmark kan blive rigere, friere, fået taget livtag med en kornfed offentlig sektor og skabe mere 100.000-vis af nye, private arbejdspladser.

Her kunne jeg godt blive ved med at tale om en masse fine tal, men jeg vil hellere fortælle om hvorfor, vi går så meget op i reformer.

Altså hør nu her.

Der skal da som minimum være ét parti i Danmark, som tænker mere end én valgperiode frem.

Der skal da som minimum være ét parti i Danmark, som ikke hele tiden er dybt optaget af at store vælgergrupper, som er så angste for forandringer, er så angste for fremtiden og tror trygheden findes i stilstand.

Der skal da som minimum være ét parti i Danmark, som tør sige den offentlige fagbevægelses særinteresserne midt imod – for nej, det er altså ikke velfærd at have et job i det offentlige, det er velfærd at levere en ordentlig service til borgerne.

Og det parti er Liberal Alliance. Et parti der ikke er bange for fremtiden.

Og nej, det er ikke for at sikre en Ferrari i hver indkørsel, kaviar på hver en ske og champagne i hvert et glas, at vi foreslår reformer.

Når jeg kæmper for reformer, der sænker skatterne, så handler det ikke først og

fremmest om at vi skal være rigere – det handler først og fremmest om at vi skal være friere.

Frie til at tage ansvar og blive belønnet for det.

Og så er der det heldige biprodukt ved, at vi bliver friere, at vi også bliver rigere.

Sådan er det jo, når man har verdens bedste idé – altså liberalismen: Så kan man få i både pose og sæk.

Socialisme, derimod, gør både folk mindre frie og mindre rige. Her er det kun staten, der får i pose og sæk, imens borgerne kan blive pålagt flere forbud, flere regler, mere bureaukrati, mere bøvl, mere system, mere kommune, mere middelmådighed, mere offertænkning, mere formynderi, højere skatter, højere afgifter og mindre frihed, mindre ansvar, mindre initiativ – mindre af alt det, der for alvor gør livet meningsfuldt.

Hos os er det anderledes.

Vi har tårnhøje ambitioner. Bare ikke for hvad du skal bruge dit liv til, men for hvad du har mulighed for at bruge det til.

Vi er fulde af håb, mod og inspiration, når vi ser, hvad danskerne udretter med deres liv. For vi ved, hvad Danmark i sandhed kan blive til, hvis vi giver danskerne lov til at udfolde deres kræfter som myndige, ansvarsfulde borgere.

Og selvfølgelig skal Liberal Alliance blive ved med at foreslå reformer, der for alvor kan få Danmark til at blomstre. For hvem skulle ellers gøre det?

Også når det kommer til klimaudfordringerne, er der brug for liberale løsninger og et klogere lederskab af Danmark. Men lad mig alligevel starte med at slå fast at jeg alligevel på ét område indenfor klimapolitikken er helt enig med Mette Frederiksen:

Jeg er også grøn før jeg er rød. Ja, jeg er nok egentlig også gul, orange, grå, lilla og andre farver, før jeg er rød.

Men når man er grøn før man er rød i klimapolitikken, så erkender man, at klimaforandringerne er globale og at det ikke nytter noget med en selvglad, navlebeskuende, klimanationalistisk politik, der alene ser på det danske CO₂-regnskab.

Derfor foreslår vi med vores seneste klimaudspil, at Danmark skal have en 100 % målsætning i 2030, hvor vi er forpligtet til at reducere CO₂-udslippet i andre lande svarende til 23 mio. ton CO₂ oveni 70 % målsætningen.

Når man er grøn før man er rød, så ved man også, at det er teknologisk udvikling fra rigtige ingeniører og ikke politisk planlægning fra samfundsingeniører, der sikrer en grøn fremtid.

Den største fejl vi kan begå politisk er at tænke for småt. At vi glemmer, at den teknologiske udvikling er eksponentiel.

Når mine børnebørn bliver store, vil verden se anderledes ud.

Vi vil kunne få bæredygtige fødevarer dyrket på toppen af en skyskraber, vi vil have uendelig billig og grøn energi, vi vil kunne transportere os jorden rundt bæredygtigt – ja, vi vil sikkert kunne rejse ud i rummet for sjov som turister. Og til den tid skal det nok vise sig, at jeg undervurderede det hele.

Så lad os satse på den teknologiske udvikling.

Derfor vil vi i Liberal Alliance afsætte 12 mia. kroner til forskning i nye teknologier frem til 2035.

Og lad os satse på den markedsdrevne grønne omstilling. Med en højere og korrekt beskatning af forurening kombineret med lavere skatter, så vi bliver grønnere og rigere i stedet for grønnere og fattigere.

Sådan er det jo, når man er grøn før man er rød.

Liberal Alliances klimapolitik er visionær, effektiv og med international udsyn –

og så drejer vores politik sig ikke om at gøre børn bange, for så bagefter at bruge det som argument – altså at børnene er bange – for at vi skal have mere socialisme.

Nej vores mål er at gøre dem trygge og give dem håb – for selvfølgelig kan vi godt løse problemerne og sikre en grøn fremtid. Selvfølgelig kan vi det. Vi er den frie, vestlige verden!

Hvem skulle ellers gøre det?

Ja, Danmark trænger til et nyt lederskab. Så vi får hævet klimaambitioner med et internationalt snit, så vi får sat velfærden fri og gjort danskerne både rigere, friere og med mulighed for at løfte det ansvar, som giver livet mening og fylde.

Men en af de måske vigtigste grunde til at vi skal have et nyt lederskab i Danmark er, at Mette Frederiksen er den dårligste nyhed for vores folkestyre og retsstat siden 2. verdenskrig.

Retsstaten er den myndige borgeres værn mod politikere og myndigheder, der ikke kan styre sig.

Altså folk som Mette Frederiksen.

Hun tror på den stærke stat. Jeg tror på den stærke borger.

Mette tror, at politik skal spille en så stor rolle i livet som muligt. Jeg tror, at politik skal spille en så lille rolle i livet som muligt.

Mette vil give os tryghed gennem statslig planlægning af tilværelsen. Jeg vil give os tryghed gennem vores egen planlægning af tilværelsen.

Under Mette Frederiksens regering har staten været fri som aldrig før. Fri for alle bånd, som kan hæmme den magtfuldkomne leder. Fri for hensynet til borgerne.

Det kan jeg forstå, at nogen lader sig begejstre af. Ja, der er jo en tendens til at folk falder på halen i benovelse over stærke, magtfulde statsledere.

JEG. GØR. IKKE.

Minkavlerne gør nok heller ikke, mens de kigger ud på deres tomme farme og venter i evigheder på deres erstatning.

De unge gør nok heller ikke, efter at have været indespærret i månedsvis under corona, og de hverken må vælge gymnasium, drikke en øl eller ryge en smøg for deres statsminister.

De forskellige embedsmænd, der er blevet tvunget til at tale usandt under Mette Frederiksens styre, gør nok heller ikke.

Claus Hjort gør nok heller ikke, mens han er under hemmelig tiltale for landsforræderi, angiveligt fordi han har sagt nogle ting i pressen, som i forvejen var offentligt kendt.

Jeg gider ikke være tavs længere i sagen om Claus Hjort.

Lad os nu for pokker få få baggrunden for sigtelserne mod Claus Hjort fremlagt åbent og ærligt. Og lad os åbent og ærligt få forklaret regeringens rolle i det her.

Normalt ville jeg opfordre til, at I skulle komme med en redegørelse til Folketinget om jeres egen rolle i sagen.

Men jeg ved af erfaringer, at regeringen ingen skrupler har med at tale usandt og misvisende til Folketinget.

Så derfor vil jeg i stedet foreslå, at vi får nedsat en kommission, der skal kulegrave regeringens rolle i sigtelsen af Claus Hjort og Lars Findsen.

Det kan ikke gå hurtigt nok med at få Mette Frederiksen fjernet fra magten. Hun kan ikke styre den.

Men jeg er også nødt til at være ærlig overfor jer. Retsstaten får ikke kronede dage bare fordi vi får et blå flertal.

Selvom alle blå partier ikke bryder sig om Mettes måde at lede landet på, så stemmer de andre blå partier altid for mere overvågning af borgerne, mere ulovlig logning og flere love, der filer på borgernes retssikkerhed.

Hvis respekten for retsstaten skal genoprettes, kræver det, at Liberal Alliance står fast.

Hvem skulle ellers gøre det?

Når jeg ser rundt i salen her, ser jeg en hulens masse mennesker, som har tusind andre ting, de kunne bruge sådan en højhellig lørdag her på.

Hvorfor gider Helle være landsformand for vores parti ved siden af sine TRE andre jobs? Hun kunne da bare passe sit arbejde, være elsket for det fremfor at bruge timer hver uge på konflikter og baglandsinvolvering.

Hvorfor gider Mikkel Dam, som var en elsket skolelærer og far til 2 at bruge så mange kræfter på at stille op til byrådet for LA?

Hvorfor gider Katrine Daugaard, mor til to og selvstændig med et bed and breakfast i Svendborg, at stille op som LA's spidskandidat på Fyn? Hvorfor risikere sit gode ry og miste tid med sine børn for LA's skyld?

Hvorfor gider de bruge deres kræfter, som der er rigeligt med efterspørgsel på i deres liv i forvejen, på vores lille liberale alliance?

Ja, det åbenlyse svar er selvfølgelig, fordi i ansvaret ligger meningen. Vi vil gerne gøre en forskel – i stort og småt. Og det er alle jer medlemmer, som ligger en indsats for vores fælles sag, som gør en forskel.

Og det er netop en fælles sag. Vi forsvarer verdens bedste politiske idé – liberalismen. Vi kæmper for at borgerne i det her land kan få et liv i frihed og

ansvar – for det er nøglen til et meningsfuldt liv.

Man kunne selvfølgelig spørge; Jamen hvorfor gøre det i LA – hvorfor ikke gøre det i Venstre eller Konservative?

Fordi vi ved, at det aldrig bliver til noget med dem.

Når det kommer til stykket, så mangler de modet til at skære i den offentlige sektor.

Når det kommer til stykket, er de jo bange for at gennemføre skattelettelser, som virkelig kan mærkes i danskernes pengepung.

Når det kommer til stykket, så vil de kun give folk friheden fra formynderi og statslig styring, så længe de store vælgergrupper er enige i det.

Når det til stykket, vil de blæse retsstaten et stykke.

Når det kommer til stykket, så er det vigtigste for dem jo at være store, så de kan få lov til at sidde i ministerbiler.

Og det er der selvfølgelig også brug for i dansk politik. De skal være velkomne til at være magt- og systempartier.

Men i Liberal Alliance er vi anderledes.

(LANGSOMT)Hvor systempartierne lefler for de populære usandheder, er Liberal Alliance partiet for de upopulære sandheder.

De fleste bliver sure, når vi siger, at Danmark bliver et bedre land af at sænke skatterne.

De fleste bliver sure, når vi siger, at Danmark bliver et bedre land hvis den offentlige sektor sendes på slankekur.

De fleste bliver sure, når vi siger, at Danmark bliver et bedre land af det bliver

mindre socialdemokratisk.

Men kejseren blev også sur, da den lille dreng sagde, at han ikke havde noget tøj på. Det blev det bare ikke mindre sandt af.

Og det er det, vi er.

Vi er drengen i ”Kejserens nye klæder”. Vi er klar til at pege på den røde kejser, hver gang hun ikke har noget tøj på.

Og vi vil altid være klar til at komme med dejlige, liberale klæder til en blå kejser, som står spliterravende nøgen til offentlig skue.

Og det er jo derfor, vi er her.

Det er derfor, en jordemoder vil lægge så mange timer i partiet, det er derfor, en enlig mor med en bed and breakfast i Svendborg og aktiv musikkarriere vil bruge tid og kræfter på at stille op.

Fordi det er Liberal Alliance, der skal lede kampen for et mere borgerligt Danmark.

Hvem skulle ellers gøre det?

Men kære venner.

Det kan vi selvfølgelig kun gøre, hvis vores parti vokser sig større og får mere indflydelse. Og at vi bruger vores mandater og vores energi klogt.

Jeg gider ikke vade for meget rundt i fortidens fejl og vores nederlag ved sidste valg.

Jeg har taget et opgør med de ultimative krav og træklatringen. Den ér feset ind. Og godt for det.

Men vi må ikke gå hen og blive decideret bange for vores egen skygge.

Derfor skal vi ikke længere være bange for at sige, at hvis man vil tælle Liberal Alliances mandater med til sit flertal - og det er der jo heldigvis flere, der drømmer om -, så kan man ikke slippe afsted med hvad som helst.

Vi har prøvet at have en statsminister for enhver pris. Det siger vi pænt nej tak til at prøve igen.

Så kære statsministerkandidater derude – jeg ved, at I ser med -, spids blyanten og lyt godt efter.

Hvis I skal have Liberal Alliances støtte til en blå regering, så skal det kunne ses på politikken.

Skatten skal sænkes – både i top og i bund.

Den offentlige sektor skal være friere med flere private velfærdsudbydere.

Vi skal blande os mindre i borgernes liv og styrke danskernes retssikkerhed.

Klimapolitikken skal have mere internationalt udsyn.

Og vi skal have rettet gevaldigt op på vores folkeskole, så unge går derfra med kundskaber, færdigheder og myndighed.

I kender mig som en pragmatisk og samarbejdsvillig mand. Jeg ved godt, at vi ikke kan få det hele.

Så nej, LA kan – og skal - ikke true sig til alt.

Men lad os snakke om, hvad I kan gøre for os – hvis vi skal hjælpe jer ind i statsministerstolen.

Jeg har ikke til formål at spænde ben for andre partiers vigtige mærkesager – men den slags går jo begge veje. Selvfølgelig skal der også være markante liberale aftryk under en ny blå regering, som har LA's støtte.

Hvis ikke vi i Liberal Alliance er dem, der kræver, at en borgerlig regering faktisk skal føre borgerlig politik, hvem skal så gøre det?

Vi har prøvet, hvordan det gik, da vi ikke ledte den kamp.

Vi har prøvet, hvordan det borgerlige Danmarks marker ser ud, når der ikke er nogen til at så, men kun til at høste.

Vi har prøvet at sælge vores værdikamp for ministerbiler.

Men det er ikke det Liberal Alliance, jeg er formand for.

Det er ikke det Liberal Alliance, jeg ser foran mig i salen her.

Lad fortidens Liberal Alliance stå med hæderen for alle sejrene – og skylden for alle nederlagene. Og lad os så kaste os ind i kampen for nye sejre med fornyet energi og selvtillid.

Ja, hvem skulle ellers gøre det?

Jeg glæder mig enormt meget til at vi skal føre valgkamp sammen og overbevise danskerne om det glade liberale budskab. Jeg tror fuldt og fast på, at vi kan få 8 mandater til det kommende valg. Vi er jo ikke bange for at stå på mål for, hvad vi mener.

Men den slags har også en pris. De ved de af jer, som har prøvet at føre valgkamp for LA før.

I kommer til at skulle lægge ører til meget vrøvl. ”Åh, I liberale er bare sådan nogle egoister, jeres frihedstrang – jeres insisteren på at bestemme selv – er jo bare et påskud for at mele jeres egen kage”.

Men sådan tænker ingen fornuftige mennesker. Og da slet ikke liberale.

Vi mennesker er afhængige af hinanden. Vi er afhængige af den mening, som vi

skaber, og som vi giver hinanden.

Så Nej. At være liberal handler ikke om, hvad vi kan få ud af andre mennesker.

Men derimod om det, vi kan få ud af os selv – til glæde og gavn for andre mennesker.

Det handler om at få lov til at sætte sine egne mål og gøre gavn og tage livet på sig i medvind og modvind.

Ved at blive myndige, ansvarlige borgere. Mennesker, der forsøger at tage skæbnen i egen hånd.

Mennesker, som man kan regne med – både når det gælder om at styre landet – og når det gælder om at være noget for andre.

Når man er voksen nok til at vælge en politiker, må man også være voksen nok til at kunne vælge sine egne mål i tilværelsen.

Det er Liberal Alliances formål: Liberal Alliance skal være partiet for de danskere, der vil selv. De danskere, der er parat til at leve for og stræbe efter højere mål.

Partiet for de danskere, der tør være voksne, myndige borgere. Og dem, der er ved at blive det.

Partiet for de danskere, der tør tage ansvaret på sig – og heldigvis da også den frihed, der følger med.

Så lad os komme i gang!

Hvem skulle ellers gøre det?

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Den liberale bevægelse, Krigen i Ukraine 2014/2022-, Liberal Alliance, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/alex-vanoplaghs-tale-til-liberal-alliances-aarsmoede-2022>